

נאמר זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר. שמ"י עם י"ה - שס"ה, זכר"י עם ו"ה - רמ"ח, והכל תר"ג, התורה היא שמו של הקדוש ברוך הוא.

ועוד, ציצית היא כסא, התפלין הקדוש ברוך הוא יורד על הכסא, שקוראים אותו בקריאת שמע, הרי הקדוש ברוך הוא יושב על כסא - צריכים לעמד בשבילו בתפלת עמידה, שלשה חילות שלה באים עם זמירות שירות ותושבחות.

באותו זמן שהוא על כסאו, מה אומרים? אל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות. התקון הזה הוא לצדיקים גמורים שמתקנים כסא לקדוש ברוך הוא בציצית ומזרידים אותו בתפלין, ועומדים לפניו בתפלה. לבינוניים ציצית ותפלין הם כמו שור לעל וכחמור למשא, ובשבת נאמר בהם למען ינוח שורך וחמורך. לרשעים הם קשר לכל המקטרגים שלהם, שפך הם עשרה הכתרים התחתונים, שהרי זה כנגד זה ברא הקדוש ברוך הוא, אבל הכתרים התחתונים הם קלפות אל הכתרים העליונים, שמתלבשות בהן עשר אותיות בתפלה שיהיו כפותים תחתיו הכתרים התחתונים.

ובזמן שצדיקים מתקנים בכנפי מצוה ובתפלין, נכנעים תחתיהם הכתרים התחתונים. באותו זמן יכנס המלך להיכלו, שהוא אדנ"י, כמו זה: יאהדונה"י, הרי המלך בהיכלו, מי שרוצה לשאל את שאלותיו יכנס, ומשום זה אדנ"י שפתי תפתח. בשלש הראשונות יסדר אדם את שבחו, כמו עבד שמסדר את שבחו לפני רבו, ששלש אלה כותבים כל הזכיות, ושלש האחרונות

שס"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח, וכלא תר"ג, אורייתא איהי שמא דקודשא בריך הוא.

ועוד ציצית איהי כרסיא, תפלין קודשא בריך הוא דנחית על כרסיא, דקראן ליה בקריאת שמע, הא קודשא בריך הוא יתיב על כרסיא, צריכין למיקם בגיניה בצלותא דעמידה, תלת חיילין דילה אתיין בזמירות שירות ותושבחות.

בהוא זמנא דאיהו על כרסייה, מה אמרין א"ל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות, האי תקונא איהו לגבי צדיקים גמורים, דמתקנין כרסיא לקודשא בריך הוא בציצית, ונחתין ליה בתפלין, וקיימין קדמוהי בצלותא, לבינוניים ציצית ותפלין אינון פשור לעול וכחמור למשאוי, ובשבת אתמר בהון (שמות כג יב) למען ינוח שורך וחמורך, לרשעים אינון קשורא לכל מקטרגין דלהון, דהכי אינון עשרה פתרין תתאין, דהא דא לקבל דא ברא קודשא בריך הוא, אבל פתרין תתאין אינון קליפין לגבי פתרין עלאין, דמתלבשין בהון עשר אתוון בצלותא, למהוי כפויין תחותוי פתרין תתאין.

ובזמנא דצדיקיא מתקנין בכנפי מצוה ובתפלין, אתכפייין תחותיהו פתרין תתאין, בהוא זמנא יעול מלפא בהיכליה דאיהו אדנ"י, כגוונא דא יאהדונה"י, הא מלפא בהיכליה, מאן דבעי למשאל שאלתוי יעול, ובגין דא (תהלים נא יז) אדנ"י שפתי תפתח, בתלת קדמאין יסדר בר נש שבחוי, פעבדא דמסדר שבחוי קדם רביה, דאלין תלת פתבין פל זכוון, ותלת בתראין חתמין, ובגין דא צריך בר נש למהוי בהון פעבדא דמקבל פרס כמו עבד שמסדר את שבחו לפני רבו, ששלש אלה כותבים כל הזכיות, ושלש האחרונות

חותמים, ומשום זה צריך אדם להיות בהם כעבד שמקבל פנס מרבו והולך לו, ששם הוא בית קבול החותם של הקשר, והיא המלכות הקדושה.

באמצעות צריך לשאל, ששם ו' ו', אחד בעלי הפתיכה ואחד בעלי החתימה, והם ו' עליונה ו' תחתונה, כוללים שנים עשר פרקים. שלש הראשונות - הראש ושתי זרועות, שלש האחרונות - הגוף ושתי שוקים, הרי נפטר מן המלך. משום זה צריך לתת שלש פסיעות לאחור, וסוד הדבר - ויאסוף רגליו אל המטה.

תקן אחד עשר

בראשית בר"א שי"ת, ומה הוא? ששה היכלות כנגד ששת ימי בראשית. אלהי"ם, האם העליונה עליהם, שהיא היכל השביעי, וכמו שהאם העליונה הוציאה שש, כך האם התחתונה הוציאה שש, ומה הם? את השמים ואת הארץ, והם ששה כלים, שנאמר בהם פי ששת ימים עשה יהו"ה את השמים ואת הארץ, וההיכלות התחתונים הם כלים להיכלות העליונים.

ובשישראל היו מתפללים, כל ההיכלות הללו היו נפתחים אליהם, וכעת בגלות נאמר בהם כל השערים ננעלו, והשכינה מחוץ להיכלה, והקדוש ברוך הוא מחוץ להיכלו, והמלאכים הממנים על התפלות מחוץ להיכליהם. זהו שכתוב הן אראלם צעקו חצה, ואין לתפלות מקום להכנס, וזהו כל השערים ננעלו, אבל שערי דמעה לא ננעלו, ואין מי שפתח את השערים הללו עד שיבא בעל הדמעה, שנאמר

מרביה והלך ליה, דתמן איהי בית קבול חותמא דקשורא ואיהי מלכותא קדישא.

באמצעות צריך למשאל, דתמן ו' ו', חד מארי פתיכה וחד מארי חתימה, ואינון ו' עלאה ו' תתאה, פלילין תריין עשר פרקין, תלת קדמאין רישא ותריין דרועין, תלת בתראין גופא ותריין שוקין, הא אתפטור ממלפא, בגין דא צריך למיהב תלת פסיעין לאחורא, ורזא דמלה (בראשית מט לג) ויאסוף רגליו אל המטה.

תקונא חד סר

בראשית (דף כו ע"ב) בר"א שי"ת, ומאי ניהו. שית היכלין לקבל שית יומי בראשית, אלהי"ם אימא עלאה עליהו, דאיהי היכלא שביעאה, וכמה דאימא עלאה אפיקת שית, הכי אימא תתאה אפיקת שית ומאי ניהו את השמים ואת הארץ, ואינון שית מאנין, דאתמר בהון (שמות כ יא) פי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ, והיכלין תתאין אינון מאנין להיכלין עלאין.

וכד ישראל הוּו מצלאן, פל היכלין אלין הוּו מתפתחין לגבייהו, וכען בגלותא אתמר בהון פל השערים ננעלו, ושכינתא לבר מהיכלה, וקודשא בריך הוא לבר מהיכליה, ומלאכיא דממנן על צלותין לבר מהיכליהון, הדא הוא דכתיב (ישעיה לג ז) הן אראלם צעקו חוצה, ולא אית לון לצלותין אתר לאעלא, ודא איהו פל השערים ננעלו, אבל שערי דמעה לא ננעלו, ולית מאן דאפתח לון לאלין שערים, עד דיייתי מארי דדמעה, דאתמר ביה (שמות ב ו) ותפתח ותראהו את הילד והנה שיפתח את השערים הללו עד שיבא בעל הדמעה, שנאמר